

MARX KÁROLY SZÜLETÉSÉNEK 200. ÉVFORDULÓJÁRA

Amikor szerte a világon Marx Károly születésének 200. évfordulójára emlékeznek, és a marxizmus örökösei – különböző módon és módszerekkel – ma is szerepet játszanak a világtörténelemben, hasznos emlékeztetni a tényekre és a torzító értelmezésekre főleg a fiatalabb nemzedék tagjait, akik keveset tudnak a diktatúrák „emberarcú barbárságáról”. PROHÁSZKA OTTOKÁR szociális apostol már a 19. század végén – XIII. Leó *Rerum novarum* kezdetű körlevelét követve – tárgyilagosan elemezte, és alapvető kritikával illette a német közgazdász felforgató forradalmi elveit. Ugyanígy II. János Pál is – száz évvel Leó pápa enciklikája után – a *Centesimus annus* kezdetű körlevelében rávilágított a marxi örökségre hivatkozó kommunizmus alaptévedésére és az Istent tagadó „humanizmus” embertelen pusztításaira.

Marx Károly öröksége – tények és nézetek

Marx Károly születésének (1818. május 5.) 200. évfordulójára emlékeznek világszerte, és *világnézettől függően különbözően értékelik életművét*. Most kivonatossan idézem *A kommunizmus fekete könyve* magyar nyelvű kiadása alkalmával, 2000-ben a TÁVLATOK-ban megjelent tanulmányomat.

A kommunizmus fekete könyve nálunk is, miként 1997-ben az eredeti francia kiadás alkalmával Franciaországban, vagy az olasz fordítás megjelenésekor (1998-ban) Olaszországban, heves vitát váltott ki a különböző politikai irányzatok között. Eredetileg Franciaországban, a párizsi Laffont Kiadónál látott napvilágot a kötet, a bolsevik hatalomátvétel 80. évfordulójára. Stéphane Courtois és Nicolas Werth tíz szerzőtárssal, hatalmas dokumentáció alapján állított emléket ***a világkommunizmus 100 millióra tehető áldozatának***. Köztük volt számos egyházi vezető személy, pap, szerzetes, világi hívő, a hit vértanúi. II. János Pál pápa *Tertio millennio adveniente* kezdetű körlevelében (37) sürgeti, hogy a helyi egyházak gyűjtsék össze a szükséges dokumentációt, és őrizzék meg a vértanúk emlékezetét. *A kommunizmus fekete könyve* számos adatot közöl ehhez, bár a Magyarországra vonatkozó adatok meglehetősen szűkösek, a történészeknek még ki kell egészíteniük a magyarokra vonatkozó dokumentációt.

Stéphane Courtois a könyv bevezetőjében (*A kommunizmus vétkei*) ezeket írja: „Nem a kommunista rendszerek igazságszolgáltatása, hanem a természetes emberi jogok íratlan törvénykönyve alapján minősítjük azokat a vétkeket, amelyeket ebben a könyvben ismertetünk. A kommunista rendszerek és pártok, a politikájuk, a hazai társadalmakhoz és a nemzetközi világhoz fűződő kapcsolataik története nem pusztán ezekre a bűncselekményekre szorítkozik, még csak nem is a rémuralomra és az elnyomásra. *A Szovjetunióban és a »népi demokráciákban« Sztálin halála* után, Kínában pedig Mao halála után megenyhült a rémuralom, lassan színesebbé vált a

társadalom, és a világban állandó szólam lett a »békés egymás mellett élés«, noha ez csak »az osztályharc folytatása volt más formákban«. Am a levéltárak és a bőséges személyes vallomások azt tanúsítják, hogy kezdettől fogva a rémuralom volt a modern *kommunizmus egyik leglényegesebb vonása.*»

Ezt a tényt elhallgatják vagy megszipítják még ma is a „balra húzó” nyugati értelmiségiek vagy a kommunista utódpartok hívei, akiknek nem volt elég kijózanító Hruscsov 1956-os leleplező beszéde, Szolzszenyicin *Gulágja*, sem a bolsevizmus 1988-as csődje. (...)

E sorok írója átélte a Rákosi-korszak diktatúráját és vallásüldözését, az '56-os forradalom leverése után került külföldre. Megdöbbsentő volt tapasztalnom, hogy a belgák vagy a franciák milyen távolról és hiányosan ismerik a közép-kelet-európai elnyomott országok helyzetét. Pedig '56-ra egy pillanatig felfigyelt a világ, néhány baloldali értelmiségi akkor fordított hátat a kommunizmusnak. De nem sokan voltak. A jólétben és békében élő nyugatiak nagy többsége – ahogy *A lázadó ember*ben a kommunizmust élesen bíráló Albert Camus írta a magyar forradalomról szóló cikkében – az elvérző magyar fiatalokat megtapsolta, mintha futballmeccset nézett volna, aztán hazament, felvette házi papucsát, és elfelejtette. (...)

A francia vagy olasz kommunisták elhatárolják magukat a véreskezű Sztálintól, és azt hangsúlyozzák, hogy a kommunizmus (marxizmus) elhajlásai és visszaélései miatt nem lehet megkérdőjelezni az eszményt, az igazságosságért és felszabadításért küzdő mozgalmat. Igen, a kommunizmusnak különböző szakaszai, megvalósulásai voltak – mondjuk, az olasz kommunizmust nem lehet Pol Pot maoizmusához hasonlítani, aki 1975 és 1979 között kétmillió személyt, tehát a lakosság egynegyedét kivégeztette. De az is tény, hogy a háború után egészen 1989-ig az olasz kommunista vezérek vigyázó szemüket Moszkvára vetették, és az olasz kommunista sajtó elkendőzte Sztálin rémtetteit vagy a Közép-Európában berendezkedett ún. „népi demokráciák” – értsd „proletárdiktatúrák” – igazi arcát.

Amikor 1956-ban Hruscsov feltárta Sztálin bűneit, Leninre hivatkozott. A világ azt hihette, hogy Lenin vagy Trockij nem azt akarta, amit a sztálinizmus művelt. De a *Fekete könyv* most biztos dokumentáció alapján megvilágítja, hogy Lenin már a bolsevik forradalom előtt programként jelölte meg a burzsoázia kiirtását. A gyanús elemeket 1918-tól deportálják, az ellenséges társadalmi rétegeket likvidálják, a polgárháború következménye lesz 1921–22-ben a pusztító éhínség, amely ötmillió személy, köztük számtalan gyerek halálát okozza. Lenin halála után Trockij szembeszáll Sztálinnal, aki 1940-ben Mexikóban meggyilkoltatja. Sztálin folytatja a társadalom átalakítását, kiirtja a parasztságot: az eredmény hatmillió halott és kétmillió deportált. Következnek a klérus tagjai, a kereskedők, a gyanús származásúak. 1936 és 1938 között a központi bizottság tagjait is likvidálja. A lenini elv szerint cselekszenek (ez az evangélium kiforgatása!): „Aki nincs velem, ellenem van, és aki ellenem van, meghal.” Kettős változás megy végbe a rémuralom alatt: az ellenfél előbb ellenségként, majd bűnözőként válik kirekesztetté. Ehhez a kirekesztéshez társul a kivégzés fogalma. (...)

II. János Pál a kommunizmusról:

„Amit mi kommunizmusnak nevezünk, annak megvan a maga történelme: az igazságtalansággal szembeni tiltakozás történelme, mint ahogy erre a *Laborem exercens* kezdetű enciklikámban emlékeztettem. A munka nagy világához tartozó emberek tiltakozása, amely ideológiává vált. De ez a tiltakozás az Egyház tanításának (magiszteriumának) részévé is vált. Elég, ha emlékeztetünk a múlt század végén megjelent *Rerum novarum* kezdetű enciklikára. Tegyük hozzá: a magiszterium nem korlátozódott a tiltakozásra, hanem messzire látó tekintetet vetett a jövő felé. Hiszen bizonyos értelemben XIII. Leó jövendölte meg a kommunizmus bukását, amelynek eljövetele olyan sokba került az emberiségnek és Európának, mivel az orvosság veszélyesebb lehet, mint maga a betegség! – írta az előbb említett, 1891-ben megjelent enciklikájában. Ezt mondta a pápa a tanító Egyház komolyságával és tekintélyével.” (...)

„A dolgok túlzott leegyszerűsítése lenne – folytatja a pápa –, ha azt mondanánk, hogy az Isteni Gondviselés döntötte meg a kommunizmust. A kommunizmus mint rendszer bizonyos értelemben önmagától bukott meg. Megbukott saját hibái és visszaélései következtében. Bebizonyította, hogy veszélyesebb és a gyakorlatban kárt okozóbb gyógyszer, mint maga a betegség. Nem valósította meg a valódi társadalmi reformot, jóllehet az egész világ számára hatalmas fenyegetést és kihívást jelentett. De önmagától bukott meg, saját természetéből fakadó gyengesége miatt.” (*Varcare la soglia della speranza*, Mondadori, 1994, 145–146.)

A vitákban nem hangoztatták azt, hogy az újpogány náciizmus és az ateista bolsevizmus azért juthatott el milliók elpusztításához, mert diktátorai nem érezték felelősséget semmiféle erkölcsi tekintély előtt, a hatalmi cél szentesítette az eszközöket. II. János Pál pápa *Centesimus annus* kezdetű körlevelében leleplezte a kommunizmus gyökeres romlottságát, ugyanakkor annak ellenfelét, a liberális kapitalizmust is bírálja. Végeredményben arról van szó, hogy maga a marxista-kommunista ideológia, a marxi messianizmus és az emberről, a társadalomról, a gazdaságról alkotott kommunista-materialista ideológia téves. II. János Pál, XIII. Leó *Rerum novarum* kezdetű szociális enciklikájának 100. évfordulójára kiadott körlevelében, a *Centesimus annus*ban (13–14.) rámutat arra, hogy az ún. „létező szocializmus” is alapvető antropológiai hibát követett el: megvetette az emberi személy transzcendenciáját, ami viszont ateizmusából következett. Az embert lefokozzák egy sor társadalmi viszonyra, eltűnik az emberi személy mint az erkölcsi döntés független alanya, aki pedig szabad döntéseivel alkotja meg a társadalmi rendet. E téves felfogásból ered a jog eltorzítása, amely meghatározza a szabadság gyakorlásának szféráját, valamint a magántulajdon ellenzése. A pápa szerint tehát az emberi személynek e téves felfogása az ateizmusból ered. Isten tagadása ugyanis megfosztja a személyt alapjától: úgy akarja megszervezni a társadalmat, hogy elvonatkoztat a személy méltóságától és felelőségétől. Az erőszak módszerei, az osztályharc, a gyűlölet elembertelenítik a társadalmat.

A marxizmus-kommunizmus csődje 1989-ben nyilvánvalóvá lett. Az ateizmus – a gazdasági csőd mellett – lelki ürességet okozott, a fiatal nemzedéknek nem tudott irányt mutatni, minthogy elfojtották a nemzet vallásos kultúráját, üldözték az egyházat. De – hála Istennek – a marxizmus nem tudta kitépni az

emberek szívéből az Isten utáni vágyat. Erről tanúskodnak főleg azok, akik az üldöztetés közepette is hűségesek maradtak Istenhez, Krisztushoz. (...)

A teljes tanulmányt lásd TÁVLATOK, 49/443.

http://www.tavlatok.hu/49_elottiek/tavlatok49.htm#04Eur%C3%B3pa